

Elies, exemple de vida contemplativa i activa

Dij, 8/10/2020 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Audiència General 7 d'octubre 2020

Catequesi - “Guarir el món”

Estimats germans i germanes, bon dia!

Reprenem avui les catequesis sobre la pregària, que hem interromput per fer la catequesi sobre la cura de la creació, ara les reprenem; i trobem un dels personatges més captivadors de tota la Sagrada Escripura: el profeta Elies. Va més enllà dels límits del seu temps i podem veure també la seva presència en alguns episodis de l'Evangelí. Apareix al costat de Jesús, junt amb Moisès, en el moment de la Transfiguració (cf. *Mt 17,3*). Jesús mateix fa referència a la seva figura per acreditar el testimoni de Joan Baptista (cf. *Mt 17,10-13*).

A la Bíblia, Elies apareix sobtadament, de manera misteriosa, procedent d'un poblet molt marginal (cf. *1 Re 17,1*); i al final deixarà l'escena, sota els ulls del deixeble Eliseu, sobre un carro de foc que el porta al cel (cf. *2 Re 2,11-12*). Per tant és un home sense un origen precís, i sobretot sense fi, segrestat al cel: per això s'esperava el seu retorn abans de la vinguda del Messies, com un precursor. S'esperava el retorn d'Elies.

Les Escripures ens presenten Elies com un home de fe cristal·lina: en el seu mateix nom, que podria significar “Jahvè és Déu”, es troba el secret de la seva missió. Serà així tota la vida: home recte, incapaç de compromisos mesquins. El seu símbol és el foc, imatge del poder purificador de Déu. Serà el primer sotmès a proves, i es mantindrà fidel. És l'exemple de totes les persones de fe que coneixen les temptacions i els sofriments, però no deixen de lluitar per l'ideal pel qual van néixer.

La pregària és la limfa que alimenta constantment la seva existència. Per això és un dels personatges més estimats per la tradició monàstica, tant és així que alguns l'han elegit com a pare espiritual de la vida consagrada a Déu. Elies és l'home de Déu, que defensa el primat de l'Altíssim. Tot i això, ell també es veu obligat a afrontar les seves pròpies debilitats. És difícil de dir quines experiències li van ser més útils: si la derrota dels falsos profetes a la muntanya del Carmel (cf. *1 Re* 18,20-40), o el desconcert amb què constata que “no és millor que els seus pares” (cf. *1 Re* 19,4). En l'esperit de qui prega, el sentit de la pròpia feblesa és més preciós que els moments d'exaltació, quan sembla que la vida és una cavalcada de victòries i d'èxits. En la pregària passa sempre això: moments de pregària que nosaltres sentim que ens atrauen, també d'entusiasme, i moments de pregària de dolor, de sequedat, de proves. La pregària és així: deixar-se portar per Déu i deixar-se colpejar per situacions dolentes i també per les temptacions. Aquesta és una realitat que trobem en moltes altres vocacions bíbliques, també en el Nou Testament, pensem per exemple en Sant Pere i en Sant Pau. La seva vida també era així: moments d'exultació i moments d'abatiment, de patiment.

Elies és l'home de vida contemplativa i, al mateix temps, de vida activa, preocupat pels esdeveniments del seu temps, capaç d'enfrontar-se al rei i a la reina, després que ells haguessin fet matar Nabot per apoderar-se de la seva vinya (cf. *1 Re* 21,1-24). Com necessitem que hi hagi creients, cristians plens d'entusiasme, que actuïn davant de les persones que tenen responsabilitat de direcció amb el coratge d'Elies, per dir: “Això no s'ha de fer! Això és un assassinat!”. Necessitem l'esperit d'Elies. Ens mostra que no hi ha d'haver cap dicotomia en la vida de qui prega: si estàs davant del Senyor i si vas a trobar els germans als quals Ell t'envia. La pregària no és un tancar-se amb el Senyor per maquillar l'ànima: no, això no és pregària, això és un simulacre de pregària. La pregària és un encarar-se amb Déu i un deixar-se enviar a servir els germans. El banc de prova de la pregària és l'amor concret al proïsme. I viceversa: els creients actuen en el món després d'haver callat i pregat primer; en cas contrari la seva acció és impulsiva, no té discerniment, és una carrera frenètica sense fi. Els creients es comporten així, fan tantes injustícies, perquè no han anat primer al Senyor a pregar, a discernir què han de fer.

Les pàgines de la Bíblia ens permeten suposar que la fe d'Elies també va progressar: ell també va créixer en la pregària, la va anar perfeccionant a poc a poc. El rostre de Déu es va anar fent més clar al llarg del camí, fins que arriba al punt més àlgid en aquella experiència extraordinària, quan Déu es manifesta a Elies a la muntanya (cf. *1 Re* 19,9-13). No es manifesta en la tempesta impetuosa, ni en el terratrèmol ni en el foc devorador, sinó en el «murmuri d'un vent suau» (v. 12). O més ben dit, una traducció que reflecteix bé aquella experiència: en un fil de silenci sonor. Així es manifesta Déu a Elies. És amb aquest signe humil que Déu es comunica amb Elies, que en aquell moment és un profeta fugitiu que ha perdut la pau. Déu ve a l'encontre d'un home cansat, un home que pensava que havia fracassat en tots els fronts, i amb aquella brisa suau, amb aquell fil de silenci sonor fa que retorni al seu cor la calma i la pau.

Aquesta és la història d'Elies, però sembla escrita per a tots nosaltres. Algun vespre ens podem sentir inútils i sols. És llavor que vindrà la pregària i trucarà a la porta del nostre cor. Tots nosaltres podem recollir un tros de la capa d'Elies, com el seu deixeble va recollir la meitat de la seva capa. I fins i tot encara que hàgim fet alguna cosa malament, o ens sentim amenaçats i esporuguits, si tornem davant de Déu amb la pregària, retornaran la serenitat i la pau com per un miracle. Això

és el que ens ensenya l'exemple d'Elies.

Traducció: Josep M. Torrents